

Crònicateatre

No era una catxa, no

Dani Chicano

Girona

L'èxit ha sorprès la mateixa empresa. No sé si Jordi Casanovas les tenia totes quan va proposar l'invent a Salvador Sunyer, director del Temporada Alta. Tampoc crec que fos una catxa –farol, en castellà; “el català correcte, passa l”–, en tot cas el director del festival va fer confiança a aquest autor hiperactiu, *showman* ocasional. Sembla que l'experiència ha sortit bé, perquè el que sí que s'ha pogut apreciar durant els diferents combats, i crec que és el més interessant de tot, és que, al teatre, hi ha acudit públic habitual, però també n'hi ha acudit de nou que, per norma general, ha quedat encantat amb tot plegat.

La Planeta de Girona es va omplir ahir de gom a gom per assistir a la final del primer Torneig de Dramatúrgia Catalana, en el marc del festival. Posada en escena seguint la litúrgia de la boxa: públic a tres bandes, fum artificial, un ring –potser és el que va utilitzar Bartís a *El box*–, micròfon penjant del sostre, àrbitre de negre i amb llacet, canó de llum, música de desafiament i els dos contendents vestits amb barnussos i amb guants de boxa penjant del coll. S'enfrontaven Cristina Clemente (*La nostra champions particular*) i Jordi Galceran (*El crèdit*), l'aspirant i el mestre, per un sopar per a dues persones al millor restaurant del món, el Cellar de Can Roca.

Va guanyar el mestre, amb un text força més sòlid que, si ha variat durant el trans-

A l'esquerra, Rosa Renom i Pere Arquillué, llegint. A la dreta, a dalt, Galceran, Casanovas i Clemente, en el sorprenent pròleg del combat. A sota, Lluís Soler i Francesc Albiol, a mig fer ■ D.C.

Que els intèrprets serien una peça fonamental, ja es va veure des del primer combat

curs de les eliminatòries, ho deu haver fet de manera imperceptible. El text de Clemente, en canvi, ha anat variant d'eliminària en eliminària, ahir de manera ostensible, ja que el final és absolutament diferent al dels dos anteriors combats. Això, però, no l'ha fet millorar gaire, fins i tot diria que el canvi de final ha estat contraproductiu.

Que els intèrprets serien una peça fonamental, ja es va veure des del primer combat. Ahir, Rosa Renom i Pere Arquillué van

llegir el text de Clemente. Renom va enfrontar l'encàrrec amb entusiasme, mentre que a Arquillué li va costar una mica entrar en el joc, fins que un equivoc de dicció va permetre a la seva *partenaire* posar-lo en situació. Malgrat tot, el text era el que era. Vistes les tres lectures, va ser la parella que el va fer millor.

El text de Galceran, el van llegir Lluís Soler i Francesc Albiol. El primer va mostrar una certa indolència que, al principi, semblava una tàctica, remarcant el

contrast entre el que deia, molt gruixut, i la manera de dir-ho, amb un to de veu vellutat, per, posteriorment, fer créixer el personatge. Però no, el peticionari del crèdit es va quedar ofegat en el vellut. D'altra banda, Francesc Albiol hi va posar el mateix que Renom, ganes. A més, es tracta d'un actor que té un punt histriònic que s'adeia amb el seu personatge, un delegat d'una oficina bancària que rep l'amenaça d'un client –a qui acaba de denegar un crèdit– de seduir-li la dona.

La millor lectura d'aquest text, la van fer Albert Ribalta i Jordi Martínez en el primer combat, que va acabar amb l'eliminació d'un altre bon text de Guillem Clua, amb lectura per emmarcar de Marc Rodríguez i Ernest Villegas. De fet, l'obra de Clua hagués pogut passar perfectament a la final, així com *Red Pontiac*, de Pere Riera. La primera lectura del text de Riera, en els quarts de final, va ser la millor de tot el torneig, amb Cristina Cervià i una esplèndida Míriam Iscla, que van saber trobar el to adequat en tot moment, accentuant la comicitat del text i fent petar de riure el públic, a diferència de Mercè Martínez i Rosa Boladeras en la semifinal, en què van riure més elles que els espectadors.

Un èxit, queda clar, que molt possiblement assegura la continuïtat del torneig l'any vinent, a menys que la tisora que darrera ment fan funcionar a tort i a dret passi també pel festival. Sense voler ser aixafaguitarres, em queda, però, un dubte pel qual no he sabut trobar resposta, malgrat les bondats ja esmentades del torneig i la bona acollida del públic: aquesta experiència, fa o pot fer que millori la dramatúrgia catalana?

GIRONA

Música Antiga interpreta obres de Gaz

El conjunt de l'associació Música Antiga de Girona va interpretar, diumenge a la catedral, un programa format per una onzena de peces compostes pel mestre de capella de la catedral Josep Gaz en el període 1690-1713. Música Antiga de Girona està preparant el seu tercer disc, en aquesta ocasió dedicat a Josep Gaz. ■ MANEL LLADÓ

Dylan clou el Music & Films

J.C.L.
GIRONA

Don't look back, el considerat per a molts el documental més influent de la història, tancarà aquest vespre el Music & Films 2011, que es projecta al Cinema Truffaut de Girona excepcionalment a les

22.30 h (3 euros l'entrada). Dirigida per D.A. Pennebaker, la pel·lícula documenta la gira anglesa de Dylan l'any 1965, retratant periodistes humiliats, mànagers bel·licosos, fans entregats i il·lustres companys de viatge, com Joan Baez, Donovan o Alan Price. ■